

Péntek Imre

Isten foglya

(Részlet egy készülő oratóriumból)

**1948. dec. 26. Az esztergomi palota első emelete.
Itt van a bíboros lakrésze, édesanyja is itt lakik.
Délután 5 óra felé.**

Mindszenty: Karácsony jön, a megváltó kisdéd
születése sem hoz békességet,
fogdmegek lesnek, börtönbe visznek,
elhalkul a betlehemi ének.
Anyám gyötrelme kísér az úton,
míg a fekete autó fut velem,
mi vár rám, nem csak sejtem, de tudom,
de ezektől nem kell kegyelem.
Nem érseki díszben várom őket,
reverendám öltöm magamra,
a szenvedésből vett előleg
Uram, nekem erőt is adhat...
De a gyengeség, ha rám talál,
s mégsem állom ki a próbát...
Ó, ezek kegyetlen órák,
múlják a keserű pohár...
Töviskoronás Krisztus képe
az egyetlen védelmezőm,
bárhová vet a szörnyű végzet,
nekem ez a kép ad erőt.

*Később Décsi Gyula, ávéhás alezredes, Buczkó és Hegedűs őrmesterek,
Szántó nyomozó csörtetnek be a színre...
Mindszentyt megragadják, s bilincsbe verik, ő szótlanul túri.*

Décsi: A mi kis papocskánk! Bezzeg most szótlan!
Többé nem izgat Isten nevében.
Hála tenéked Péter Gábor,
hogyan ezt a napot végre megértem.

Hegedűs őrmester: Ez volna hát a híres primás?
Az érsek úr? A névtelen senki?
Elhúzzuk mi úgy a nótáját,
hogyan halálig el nem felejtí.

Buczkó őrmester: Nekünk nem kell őhercegséged!
És semmiféle bíboros.
Most számon kérjük megannyi vétkeid,
gyakorolhatsz bűnbánatot.

Szántó nyomozó: Most majd kiderül, hol a dollár,
mit a nép elől dugdosott...,
Ha a bőre alól is, mi kiszedjük –
s reszkessenek a cinkosok.

Mindszenty édesanyja: Fiam, fiam, hová visznek
a gonoszság elszánt katonái,
mi a te bűnöd, mi a te vétked –
néped mellett mertél kiállni...?

Mindszenty: Anyám, nehéz elválni tőled,
ismét úr lett a gyűlölet.
Igazságom átjárja testem,
nem bánom én, ha szenvedek.

Az történik, mit az Úr rendel
nékünk, s én elfogadom.
Mennem kell, ha pokolba, égbe,
mennem kell rendelt utamon.

Elvesztettem már annyi mindent,
de a hitem, az megmaradt.
S szabad vagyok bilincsbe verve,
követem Istent, én a rab.

Décsi: Felkészültél, derék papocska,
felkészültél, hogy ott bent mi vár rád,
de okozunk néked még meglepetést,
s nem segít a buzgó imádság.

Megtáncoltatnak szoknyácskádiban
a derék ávéhás legények,
ha gumibot járja a hátad,
megérted az új ritmust, megérted.

És nem segít rajtad, nem segít,
sem a Vatikán, sem a pápa,
hány hadosztálya van neki?
Kiment a divatból átka...

Ti ravasz úri csirkefogók, ti
álszent pipogya papi csűrhe,
kiknek elnyomó hatalmát
népünk oly sokáig tűrte...

De felvirradt a mi napunk,
mikor bűnhődni fog a múlt,
és gyáva összeesküvőkre
a munkásosztály ökle sújt.

*Mindszenty a Conti utcai fegyház magánzárkájában.
1949. második félév, az ítélet után.*

Mindszenty: Celláim elkísérnek. A fal nyirkos, nedves.
Itt mindig szürkület van. Fönt egy kis izzó reszket.
A szennyes, pókhálós ablak vak szemként homálylik,
figyelve múló életem nyugtalan éjszakáit.
Pedig az Úr fölkelte napját, világot fénye ad,
jókra és gonoszokra gondolva egyaránt.
Elzárva tőlem messze, az ég s csillagok,
a szálló gondolat nyithat csak távlatot.
Fogoly vagyok. Uram, a foglyod.
Gyermekkoromtól fogva rég.
És boldog vagyok, Uram, boldog,
engem már nem érhet veszteség.
Kint az őrk őriznek, vastag
falak, zárok és lakatok,
s nem tudja senki, barát, ellenség:
Uram, a te foglyod vagyok.
Tudom, imáim eljutnak hozzád,
minden fohászom célhoz ér,
az áldozat nem lehet hiába,
nem magamért, de népemért.

Mindszenty József esztergomi érsek portréja